

1

אני מאַדה בטעות את המורה למתמטיקה

תשמעו, לא בחרתי להיות חצוי.

אם אתם קוראים את הספר במחשבה שאולי גם אתם כאלה, זה מה שאני מייעץ לכם: תסגרו אותו כאן ועכשיו. תאמינו לשקרים שאימא או אבא שלכם סיפרו לכם מלידתכם ותנסו לחיות חיים נורמליים.

מסוכן להיות חצוי. מפחיד. בדרך כלל זה מוביל לזה שתיהרגו בדרכים מכאיבות ומאוד לא נעימות.

אם אתם ילדים נורמליים שקוראים את הספר כי אתם חושבים שזאת יצירה בדיונית, מעולה. תמשיכו לקרוא. אני מקנא בכם שאתם יכולים להאמין ששום דבר מזה לא קרה באמת.

אבל אם בין הדפים אתם מוצאים את עצמכם – אם משהו מתעורר אצלכם עמוק בפנים – תפסיקו לקרוא מיד. ייתכן שאתם כמונו. ומרגע שאתם מודעים לכך, זה רק עניין של זמן לפני שגם הם ירגישו כזה ויבואו לחפש אחריכם.

שלא תגידו שלא הזהרתי אתכם.

קוראים לי פֶּרְסִי גֵ'קְסוֹן.

אני בן שתיים עשרה. עד לפני כמה חודשים הייתי תלמיד בפנימיית יאָנְסִי, בית ספר פרטי לילדים בעייתיים בצפון מדינת ניו יורק.

האם אני ילד בעייתי?

כן. הו כן.

כדי להוכיח את זה הייתי יכול להתחיל בכל נקודה שהיא בחיים הקצרים והאומללים שלי, אבל העניינים התחילו להשתבש באמת במאי האחרון, כשהכיתה שלי, כיתה ו', יצאה לטיול למנהטן – עשרים ושמונה ילדים מופרעים ושני מורים באוטובוס צהוב, נוסעים לראות פריטי אמנות יווניים ורומיים במוזיאון מטרופוליטן לאמנות.

אני יודע – זה נשמע מזעזע. רוב הטיולים של פנימיית יאנסִי היו כאלה.

אבל מר בְּרוֹנֶר, המורה שלנו ללטינית, עמד בראש הטיול הזה, אז היו לי תקוות מסוימות.

מר ברונר היה גבר בגיל העמידה, מרותק לכיסא גלגלים חשמלי. היה לו שיער דליל וזקן פרוע ומקטורן טוויד מרופט שתמיד נדף ממנו ריח קפה. לא הייתם חושבים שבן אדם כזה יכול להיות מגניב, אבל הוא סיפר סיפורים ובדיחות ונתן לנו לשחק בכיתה. היה לו גם אוסף מדהים של שריונות וכלי נשק רומיים, אז הוא היה המורה היחיד שלא נרדמתי בשיעורים שלו.

קיוויתי שהטיול יעבור בסדר. או לפחות שלשם שינוי לא אסתבך בצרות.

כן, ממש.

אתם מבינים, דברים רעים קורים לי בטיולים. למשל בבית הספר הקודם שלי, בכיתה ה', כשיצאנו לשדה הקרב של סְנְטוֹנָה, קרתה לי תאונה קטנה עם תותח מתקופת מלחמת העצמאות. בכלל לא כיוונתי אותו לאוטובוס של בית הספר, אבל ברור שבכל זאת סילקו אותי. ובבית הספר שלמדתי בו לפני זה, בכיתה ד', כשערכו לנו סיור מאחורי הקלעים של בריכת הכרישים בעולם הים, איכשהו דחפתי את הידית הלא נכונה במעבר שמעל הבריכה, וכל הכיתה שלי יצאה לשחייה לא מתוכננת. ולפני זה... טוב, אתם תופסים את העיקרון.

בטיול הזה הייתי נחוש בדעתי להתנהג יפה.

כל הדרך לעיר התאפקתי ולא הגבתי כשננסי בובופיט, הקלפטומנית הגינגיית המנומשת, זרקה על העורף של החבר הכי טוב שלי, גרוֹבֶר, חתיכות סנדוויץ' עם חמאת בוטנים וקטשופ.

גרוֹבֶר היה מטרה קלה. הוא היה רזה נורא. הוא פרץ בבכי כשהיה מתוסכל. אני חושב שהוא נשאר כמה כיתות, כי הוא היה התלמיד היחיד בכיתה ו' עם חצ'קונים והתחלה של זקן דליל על הסנטר. נוסף על כל זה, הוא היה נכה. היה לו פטור לכל החיים משיעורי התעמלות בגלל איזו מחלת שרירים ברגליים. הוא הלך משונה, כאילו כל צעד מכאיב לו, אבל שזה לא יבלבל אתכם. הייתם צריכים לראות איך הוא רץ אל ראש התור בקפיטריה ביום שהגישו אנצ'ילדות מקסיקניות.

בכל אופן, ננסי בובופיט זרקה חתיכות סנדוויץ' שנדבקו לשיער החום המתולתל שלו, וידעתי שאני לא יכול להחזיר לה כי כבר הייתי על תנאי. המנהל איים עליי בריתוק לנצח אם משהו רע, מביך או אפילו משעשע-קלות יקרה בטיול הזה.

"אני הולך להרוג אותה," מלמלתי.

גרובר ניסה להרגיע אותי. "זה בסדר. אני אוהב חמאת בוטנים."

הוא התחמק מעוד מתקפה אווירית של ננסי. "זהו. נמאס לי." התחלתי לקום, אבל גרובר משך אותי בחזרה למושב.

"כבר עכשיו אתה על תנאי," הזכיר לי. "אתה יודע את מי יאשימו אם משהו יקרה."

במבט לאחור אני מצטער שלא החטפתי לננסי בובופיט על המקום. ריתוק הוא צרה קטנה יחסית לעומת הצרות שבהן עמדתי להסתבך.

מר ברונר הדריך את הסיור במוזיאון. הוא נסע לפנינו בכיסא הגלגלים שלו והוביל אותנו בין הגלריות הגדולות והמהדהדות, על פני פסלי שיש וארונות זכוכית מלאים כלי חרס שחורים-כתומים עתיקים. היה קשה לתפוס שהתפצים האלה שרדו אלפיים-שלושת אלפים שנה.

מר ברונר כינס אותנו סביב עמוד אבן בגובה ארבעה מטרים שבראשו ספינקס גדול, והתחיל לספר לנו שזאת מצבה - אַסְטֵלָה, ביוונית - של ילדה בת גילנו בערך. הוא סיפור לנו על התחרוטים משני צדי העמוד. ניסיתי להקשיב למה שסיפר כי זה היה די מעניין, אבל כל הילדים מסביבי דיברו, ובכל פעם שאמרתי להם לשתוק, המורה המלווה האחרת, גברת דוקס, נעצה בי מבט מרושע.

גברת רודס היתה מין מורה קטנה כזאת למתמטיקה מג'ורג'יה, שתמיד לבשה מעיל עור שחור, אפילו שהיתה בת חמישים. היא

נראתה מרושעת מספיק לרכוב על אופנוע הארלי ישר לתוך הארונות שלך בבית הספר. היא הגיעה ליאנסי באמצע השנה, אחרי שהמורה הקודם למתמטיקה חטף התמוטטות עצבים.

מהיום הראשון, גברת דודס השתגעה על ננסי בובופיט והחליטה שאני זרע השטן. היא היתה מצביעה עליי באצבע העקומה שלה ואומרת: "ועכשיו, חומד", בקול מתוק, ואני ידעתי שאני עומד לחטוף ריתוק לחודש.

פעם אחת, אחרי שהיא הכריחה אותי להישאר עד חצות ולמחוק תשובות מתוך חוברות עבודה ישנות במתמטיקה, אמרתי לגרובר שאני לא חושב שגברת דודס אנושית. הוא הסתכל עליי במבט רציני לחלוטין ואמר: "אתה צודק לגמרי."

מר ברונר המשיך לדבר על אמנות הקבורה היוונית. אבל אז ננסי בובופיט צחקקה ואמרה משהו על הבחור העירום שעל מצבת הזיכרון, ואני הסתובבתי ואמרתי: "אולי תסתמי כבר?"

זה יצא לי בקול רם יותר ממה שהתכוונתי. כל הקבוצה צחקקה. מר ברונר הפסיק את הסיפור שלו. "מר ג'קסון," אמר, "יש לך משהו להעיר?" הפנים שלי היו אדומות לגמרי. "לא, אדוני." מר ברונר הצביע על אחת התמונות שעל מצבת הזיכרון. "אולי תוכל לספר לנו מה מייצגת התמונה הזאת?"

הסתכלתי על התחריט והרגשתי הקלה גדולה, כי האמת שדווקא כן זיהיתי אותו. "זה קרנוס שאוכל את הילדים שלו, נכון?"

"כן," אמר מר ברונר, לא מרוצה כלל. "והוא עשה את זה

כי...?"

"טוב..." שברתי את הראש בניסיון להיזכר. "קרנוס היה האל הראשי, ו - " אל?" שאל מר ברונר.

"טיטאן," תיקנתי. "ו... הוא לא בטח בילדים שלו, שהיו האלים. אז... אה... קרנוס אכל אותם, נכון? אבל אשתו החביאה את זאוס התינוק, ובמקומו נתנה לקרנוס לאכול סלע. ואחר כך, כשזאוס גדל, הוא הצליח לעבוד על אבא שלו, קרנוס, וגרם לו להקיא את כל האחים והאחיות שלו - " איכס! " אמרה אחת הבנות מאחוריי.

" - ואז פרץ קרב גדול בין האלים והטיטאנים, המשכתי, "והאלים ניצחו." צחקקים מהקבוצה.

מאחוריי, ננסי בוכופיט מלמלה לאחת החברות שלה: "כאילו שנצטרך את זה בחיים האמיתיים. כאילו שבטופס הקבלה לעבודה יהיה כתוב 'אנא הסבירו למה קרנוס אכל את הילדים שלו.' "

"ומדוע, מר ג'קסון," הקשה ברונר, "אם לנסח במילים אחרות את שאלתה המצוינת של מיס בוכופיט, יש לזה חשיבות בחיים האמיתיים?"

"הלך עלייך," מלמל גרובר.

"תסתום," סיננה ננסי בפנים אדומות יותר מהשיער שלה.

לפחות גם ננסי הסתבכה. מר ברונר היה המורה היחיד שהצליח לתפוס אותה. היו לו אוזני רדאר.

חשבתי על השאלה שלו ומשכתי בכתפיים: "אני לא יודע,

אדוני."

"אני מבין." מר ברונר נראה מאוכזב. "טוב, מחצית הנקודות, מר ג'קסון. זאוס אכן האכיל את קרונוס תערובת חרדל ויין, שגרמה לו להקיא את חמשת הילדים האחרונים, שבהיותם אלים בני אלמוות חיו והמשיכו לגדול כמובן בקיבתו של הטיטאן מבלי שיעוכלו. האלים הביסו את אביהם, קצצו אותו לחתיכות קטנות בחרמש שלו עצמו ופיזרו את השאריות בטרטרוס, החלק האפל ביותר של השאול. ובנימה עליזה זאת, הגיע הזמן להפסקת צהריים. גברת דודס, התואילי להוביל אותנו בחזרה החוצה?"

הכיתה התחילה להתפזר. הבנות עשו קולות של גועל והבנים חפפו אחד את השני ועשו שטויות.

גרובר ואני התכוונו לצאת איתם, אבל מר ברונר אמר: "מר ג'קסון."

ידעתי מה מחכה לי.

אמרתי לגרובר שיצא בלעדדי ואז הסתובבתי אל מר ברונר.

"המורה?"

למר ברונר היה מין מבט כזה שלא מרפה ממך – עיניים חומות מרוכזות, כמו של מישהו בן אלף שנה שראה כבר הכול.

"אתה חייב ללמוד את התשובה לשאלה שלי," אמר לי מר ברונר.

"בקשר לטיטאנים?"

"בקשר לחיים האמיתיים. ומה חשיבות הלימודים שלך לגביהם."

"אה."

"לדברים שאני מלמד אותך יש חשיבות עליונה," הוא אמר. "אני מצפה שתתייחס לכך בהתאם. רק השקעה מלאה מצדך תהיה מקובלת עליי, פרסי ג'קסון."

רציתי לכעוס עליו. איזה ציפיות גבוהות היו לו ממני. כלומר, בטח, היה מגניב איך שהוא אהב לערוך "טורנירים" שבהם היה לובש שריון רומי וצועק: "כיתה, עבור להקשב!" ומזמן אותנו בהנפת חרב לרוץ אל הלוח ולרשום כל דמות יוונית או רומית שחיה אי פעם, ומי היתה אימא שלה, ובאיזה אלים היא האמינה. אבל מר ברונר ציפה ממני לאותם ביצועים כמו כל האחרים, למרות שיש לי דיסלקציה והפרעת קשב ובחיים לא הוצאתי יותר מ-70. לא – הוא לא ציפה ממני להיות טוב כמוהם; הוא ציפה ממני שאהיה יותר טוב. ופשוט לא הייתי מסוגל ללמוד את כל השמות והעובדות האלה, שלא לדבר על לאיית אותם כמו שצריך.

מלמלתי משהו על זה שאשתדל יותר, בזמן שמר ברונר נעץ מבט ארוך ועצוב במצבת הזיכרון, כאילו השתתף בעצמו בהלוויה של הילדה הזאת.

הוא אמר לי שאצא החוצה ואוכל את ארוחת הצהריים שלי.

הכיתה התאספה על המדרגות בחזית המוזיאון, משם יכולנו לצפות בתנועת הולכי הרגל לאורך השדרה החמישית.

מרחוק התקרבה סערה גדולה. מעולם לא ראיתי עננים שחורים כאלה מעל העיר. תיארתי לעצמי שזה בטח בגלל ההתחממות הגלובלית או משהו כזה, כי מזג האוויר בכל מדינת ניו יורק היה משונה מאז חג המולד. עברנו סופות שלג אדירות, שיטפונות, שריפות מפגיעת ברק. לא היה מפתיע אותי לגלות שזאת התחלה של הוריקן.

נראה שאף אחד מלבדי לא שם לב. כמה מהבנים הפגיוו יונים בחתיכות קרקר. ננסי בכופיט ניסתה לכייס משהו מתיק של איזו גברת, וברור שגברת דודס לא שמה לב.

גרובר ואני ישבנו על שפת המזרקה, רחוק מהאחרים. חשבנו שאם נשב שם, אולי אנשים לא ידעו שאנחנו מבית הספר הזה – בית הספר של המוזרים שלא הצליחו להסתדר בשום מקום אחר. "ריתוק?" שאל גרובר.

"מה פתאום," אמרתי. "לא מברונר. אבל הלוואי שהוא היה יורד ממני לפעמים. כלומר – אני לא גאון."

במשך כמה זמן גרובר לא אמר שום דבר. ואז, כשכבר חשבתי שהוא עומד להעיר איזו הערה פילוסופית עמוקה שתספר לי את מצב הרוח, הוא שאל: "אני יכול לאכול את התפוח שלך?"

לא היה לי תיאבון, אז נתתי לו אותו.

עקבתי אחרי זרם המוניות שנסעו מתחתינו בשדרה החמישית, וחשבתי על הדירה של אימא שלי שהיתה לא רחוקה מהמקום שבו ישבנו. לא פגשתי אותה מאז חג המולד. כל כך רציתי לתפוס מונית ולנסוע הביתה. היא היתה מחבקת אותי ושמחה לראות אותי, אבל היתה מתאכזבת ממני. היא היתה שולחת אותי ישר בחזרה ליאנסי, ומזכירה לי שאני חייב להשתדל יותר אפילו אם זה בית הספר השישי שלי בתוך שש שנים וסביר להניח ששוב יסלקו אותי. לא הייתי מסוגל לעמוד במבט העצוב שהייתי מקבל ממנה.

מר ברונר החנה את כיסא הגלגלים שלו בתחתית הרמפה לנכים. הוא אכל סלרי וקרא רומן בכריכה רכה. מטרייה אדומה היתה תקועה בגב הכיסא שלו וגרמה לו להיראות כמו שולחן בית קפה נייד.

עמדתי להוריד את העטיפה מהסנדוויץ' שלי, ובדיוק אז הופיעה מולי ננסי בובופיט עם החברות המכוערות שלה – אני

מניח שנמאס לה לגנוב מהתיירים – וזרקה את ארוחת הצהריים החצי גמורה שלה לחיקו של גרובר.

"אופס." היא גיחכה לעברי בשיניים העקומות שלה. הנמשים שלה היו כתומים, כאילו מישהו ריסס לה את הפנים בצייטוס.

ניסיתי לא להתרתח. היועצת של בית הספר אמרה לי מליון פעם: "תספור עד עשר, תשלוט בכעס." אבל הייתי כל כך מעוצבן שהמוח שלי התרוקן. גלים שאגו לי באוזניים.

אני לא זוכר שנגעתי בה, אבל הדבר הבא שראיתי היה ננסי יושבת על התחת במזרקה וצורחת: "פרסי דחף אותי!"

גברת דודס הופיעה לידינו כאילו משום מקום. כמה מהילדים התלחשו ביניהם: "ראיתם מה –"

"– המים –"

"– כאילו תפסו אותה –" לא ידעתי על מה הם מדברים. כל מה שידעתי זה ששוב

הסתבכתי.

גברת דודס וידאה שננסי הקטנה והמסכנה בסדר, הבטיחה לקנות לה חולצה חדשה בחנות של המוזיאון וכו' וכו', ואז

הסתערה עליי. בעיניים שלה היתה אש ניצחון, כאילו סוף סוף עשיתי את המעשה שכל השליש היא חיכתה שאעשה. "ועכשיו,

חומד –"

"אני יודע," רטנתי. "למחוק חוברות עבודה במשך חודש."

זה לא היה הדבר הנכון לומר.

"בוא איתי," אמרה גברת דודס.

"רגע!" צפצף גרובר. "זה הייתי אני. אני דחפתי אותה."

בהיתי בו, המום. לא יכולתי להאמין שהוא מנסה לחפות

עליי. גרובר פחד מגברת דודס פחד מוות.

היא נעצה בו מבט זועם כל כך, שהזקן הדליל שלו רעד כולו.
 "לא נראה לי, מר אנדרווד," היא אמרה.
 "אבל –"

"אתה – תישאר – כאן."
 גרובר הביט בי במבט נואש.
 "זה בסדר, בן אדם," אמרתי לו. "תודה שניסית."
 "חומד," נבחה עליי גברת דודס. "עכשיו."
 ננסי בוכופיט גיחכה בניצחון.

נעצתי בה את מבט חכי-חכי הכי טוב שלי. ואז פניתי בחזרה
 לגברת דודס, אבל היא לא היתה שם. היא עמדה בכניסה
 למוזיאון, הרחק בראש המדרגות, וסימנה לי בחוסר סבלנות
 שאבוא כבר.

איך היא הגיעה לשם כל כך מהר?

דברים כאלה קורים לי המון, כשהמוח שלי נרדם או משהו
 ופתאום אני מגלה שפספסתי משהו, כאילו חתיכה נפלה
 מהפאזל של היקום והשאירה אותי בווהה בחלל הריק
 שמאחוריה. היועצת של בית הספר אמרה לי שזה חלק מהפרעת
 הקשב שלי, כשהמוח שלי מפרש דברים לא נכון.
 לא הייתי משוכנע בזה.

הלכתי בעקבות גברת דודס.

במחצית הדרך כמעלה המדרגות, העפתי מבט לאחור אל
 גרובר. הוא נראה חיוור והעיניים שלו התרוצצו ביני ובין מר
 ברונר כאילו רוצה שמר ברונר ישים לב למה שקורה, אבל מר
 ברונר היה שקוע בספר שלו.

הבטתי קדימה. גברת דודס שוב נעלמה. עכשיו היא היתה
 בתוך הכניין, בקצה המבואה.

בסדר, חשבתי לעצמי. היא מתכוונת להכריח אותי לקנות
לננסי חולצה חדשה בחנות המתנות.

אבל התברר שלא זאת היתה התוכנית.
נכנסתי בעקבותיה לתוך המוזיאון. כשהצלחתי בסופו של
דבר להשיג אותה, נמצאנו שוב באזור התצוגה של יוון ורומי.
מלבד שנינו, הגלריה היתה ריקה.

גברת דודס עמדה בזרועות שלובות מול תכליט אבן עם
דמויות של האלים היווניים. היא פלטה מין קול גרוני משונה,
כמו נהמה.

אפילו בלי הקול שהשמיעה הייתי מתוח. משונה להיות לבד
עם מורה, בעיקר עם גברת דודס. היה משהו מוזר בצורה שבה
הביטה בתכליט, כאילו היא רוצה לרסק אותו...
"עשית לנו בעיות, חומד", אמרה.

בחרתי באפשרות הבטוחה ביותר. אמרתי: "כן."
היא משכה בשרוולי מעיל העור שלה. "באמת חשבת
שתצא מזה?"

המבט בעיניים שלה היה יותר ממטורף. הוא היה מרושע.
היא מורה, חשבתי לעצמי במתח. זה לא שהיא הולכת לפגוע
בי או משהו.

אמרתי: "אני – אני אשתדל יותר, המורה."
רעם טלטל את הבניין.

"אנחנו לא שוטים, פרסי ג'קסון", אמרה גברת דודס. "זה
היה רק עניין של זמן עד שנחשוף אותך. תתוודה עכשיו, ותסכול
פחות כאב."

לא היה לי מושג על מה היא מדברת. הדבר היחיד שעלה
בדעתי היה שהמורים מצאו את מצבור הממתקים הלא חוקי

שלי, שמכרתי מהחדר שלי בפנימייה. או אולי גילו שהורדתי מהאינטרנט את העבודה על תום סיייר בלי לקרוא את הספר, ועכשיו הם מתכוונים לבטל לי את הציון. או גרוע מזה, שיכריחו אותי לקרוא את הספר.

"ובכן?" היא תבעה לדעת.

"המורה, אני לא..."

"זמנך אזל," היא סיננה. ואז קרה הדבר הכי משונה בעולם. העיניים שלה התחילו לזרוח כמו פחמי מנגל. האצבעות שלה נמתחו והפכו לטפרים. המעיל שלה שינה צורה והפך לכנפי עור גדולות. היא לא היתה אנושית. היא היתה מכשפה מצומקת עם כנפיים וטפרים כמו של עטלף ופה מלא ניבים צהובים, והיא עמדה לקצוץ אותי לחתיכות.

ואז קרה משהו עוד יותר מוזר.

מר ברונר, שרק לפני דקה נמצא בחזית המוזיאון, גלגל את הכיסא שלו לפתח הגלריה כשבידו עט.

"תפוס, פרסי!" הוא צעק וזרק אליי את העט.

גברת דודס הסתערה עליי.

התחמקתי בצווחה, והרגשתי בטפרים משספים את האוויר ליד האוזן שלי. חטפתי את העט מהאוויר, אבל ביד שלי כבר לא היה עט. זאת היתה חרב – חרב הארד של מר ברונר, זאת שבה היה משתמש בטורנירים שלו.

גברת דודס הסתובבה לעברי במבט רצחני.

הברכיים שלי הפכו לג'לי. הידיים שלי רעדו כל כך שכמעט הפלתי את החרב.

היא סיננה: "עכשיו תמות, חומד!"

והסתערה הישר לעברי.

אימה טהורה הציפה אותי. עשיתי את הדבר היחיד שבא לי
באופן טבעי: הנפתי את החרב.

להב המתכת פגע בכתף שלה וחדר בעדה בקלות כאילו היתה
עשויה מים. תססט!

גברת דודס התפוררה כמו טירת חול מול מאורר תעשייתי.
היא התפוצצה לאבקה צהובה והתאיידה במקום, ולא נשאר
ממנה דבר מלבד ריח גופרית וצוותה חלושה וצינת רשע באוויר,
כאילו שתי העיניים האדומות הבוערות ממשיכות לצפות בי.

נשארתי לבדי.

ביד שלי היה עט.

מר ברונר לא היה שם. לא היה שם איש מלבדי.

הידיים שלי עדיין רעדו. מישהו הכניס לי כנראה פטריות
הזיה לארוחת הצהריים.

האם דמיינתי את הכול?

יצאתי החוצה.

גשם התחיל לרדת.

גרובר ישב ליד המזרקה כשמפה של המוזיאון פרושה לו מעל
הראש. ננסי בוכופיט עדיין עמדה שם, רטובה לגמרי מהנפילה
למזרקה, רוטנת באוזני החברות המכוערות שלה. כשהיא ראתה
אותי היא אמרה: "אני מקווה שגברת קר החטיפה לך."

אמרתי: "מי?"

"המורה שלנו. כאילו דה!"

מצמצמתי. לא היתה לנו מורה בשם גברת קר. שאלתי את ננסי
על מה היא מדברת.

היא רק גלגלה עיניים והסתובבה.

שאלתי את גרובר איפה גברת דודס.

הוא אמר: "מי?"

אבל ממש לפני שאמר את זה הוא שתק לרגע, וניסה שלא להביט בי ישירות, אז חשדתי שהוא מנסה לעבוד עליי.

"לא מצחיק," אמרתי לו. "זה רציני."

רעם הרעים מעלינו.

ראיתי את מר ברונר יושב מתחת למטרייה האדומה וקורא בספר שלו כאילו מעולם לא זז משם.

ניגשתי אליו.

הוא הרים מבט בהיסח דעת. "אה, הנה העט שלי. להבא אנא הבא איתך כלי כתיבה משלך, מר ג'קסון."

הושטתי לו את העט. אפילו לא שמתי לב שאני עדיין מחזיק אותו.

"אדוני," אמרתי, "איפה גברת דודס?"

הוא הביט בי כאילו לא מבין על מה אני מדבר. "מי?"

"המלווה השנייה. גברת דודס. המורה למתמטיקה."

המצח שלו התקמט והוא רכן קדימה במבט של דאגה קלה.

"פרסי, אין גברת דודס בטיול הזה. למיטב ידיעתי, מעולם לא היתה גברת דודס בפנימיית יאנסי. אתה מרגיש בסדר?"

הוא אמר: "מי?"

אבל ממש לפני שאמר את זה הוא שתק לרגע, וניסה שלא להביט בי ישירות, אז חשדתי שהוא מנסה לעבוד עליי.

"לא מצחיק," אמרתי לו. "זה רציני."

רעם הרעים מעלינו.

ראיתי את מר ברונר יושב מתחת למטרייה האדומה וקורא בספר שלו כאילו מעולם לא זז משם.

ניגשתי אליו.

הוא הרים מבט בהיסח דעת. "אה, הגה העט שלי. להבא אנא

הבא איתך כלי כתיבה משלך, מר ג'קסון."

הושטתי לו את העט. אפילו לא שמתי לב שאני עדיין

מחזיק אותו.

"אדוני," אמרתי, "איפה גברת דודס?"

הוא הביט בי כאילו לא מבין על מה אני מדבר. "מי?"

"המלווה השנייה. גברת דודס. המורה למתמטיקה."

המצח שלו התקמט והוא רכן קדימה במבט של דאגה קלה.

"פרסי, אין גברת דודס בטיוול הזה. למיטב ידיעתי, מעולם לא

היתה גברת דודס בפנימיית יאנסי. אתה מרגיש בסדר?"